

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

III.

Un decapvespre En Jaume ensellá sa mula, y partí des Niarons cap a Binifarrell com heu solia fé duas ó tres vegadas cada setmana, perque pareixia que may estava associat de florí es cuch de s'oreya de na Magdalena. Si com altre temps hagués tengut pò de pegá esque-nada s'en hauria anat volant, que per axò bastant bona mula tenia; però segü de que seria ben arribat a qualsevòl hora s'en anava tira tira y a l' entretant ets seus pensaments no estavan aturats.

—Jò m'en vaig a ca s'atlòta, (se deya a éll mateix) com un qui s'en vá a una casa de joch, y no sab si en sortirà rich ó del tot despuyat.

—¿Quants n'hi ha qu'es pensan tocá amb un dit al Cèl y no arriban a tocá es sòtil d'un estudi de ca-séua? ¿Y ella, m'estima ó no m'estima? Aquí está es *quid* de sa dificultat. Es cap y a la fi ella no m'ha triat, no m'ha elegit per sa méua bona cara, ni per sas méuas bonas ó malas qualidats. No téng qu'agrahiró a sa méua estrella sinó a sas méuas pessetas, y axò no m'aconhorta. L'he comprada com qui comprá una mula, y una mula té sa ventatja de que la pòden torná a vendre. Si En Geròni hagués tengut més ánimos, si fós estat més caparrut ara per ventura es casaria amb ella, y ella s'en recordaria tant de mí com de sa néu d'antañy. ¡Y llavónses que té un genió! Es clá: ningu li ha contradit may, ha comandat sempre, y si ella comanda jò hauré d'obehí, hauré de fé sa farina blana, y em fará passá per un cós de guya. Però, ¿qu'hey farem? Ja estig en mitj d'es ball y téng de ballá a la fòrsa siga *mateixa* ó *copèd*. Ja'u veurem, ó sortirà marge ó caramull de pedras.—

Dexem En Jaume amb sas séuas cavilacions un poch tardanas, y tornem a na Tonineta qu'es lectors ja's deuen creure que la téng olvidada.

Aquell mateix dia s'horabaxa, s'en aná a dú aygo de sa font de Binifarrell, que la té molt fresca, llunet de sas casas y pròp de sa partió. Quant tornava amb sa jerreta devall es brás devòra es portell se topá amb En Jaume, qui la saludá amb un:

—Bonas tardes.

Y ella contestá:

—Que Déu mos dó, amb una veu baxeta, però tan dolça qu'hauria cridat s'atenció de qualsevòl qui no estigués tan distrèt ó tan ocupat amb sos seus pròpis pensaments.

En Jaume passá de llis; però axuxí s'atura, es gira y diu:

—Sa jova, ¿no'm donarias un glopèt d'aygo?

—¿Y perque nó? Es una Obra de Misericòrdia doná heure a qui té sed.

—N'hi ha de tantas castas de sed que sas Obras de Misericòrdia pòden essé més de catorze.—

Y botant de sa mula, y tenintla p'es cabessó de sa brilla, s'acostá a na Tonina, qui amb sos uys baxos y sas gal-tas encèsas com una flòr de magrané li allargá sa jerreta.

Si llavónses hagués passat per allá es mestre de s'escòla, ó es Vicari, ó una persona instruhida de segü que s'hauria recordat d'aquella estampeta que representa a *Eliecer* y *Rebeca*.

—¡Gracias! (esclamá En Jaume, que no havia begut massa més qu'un aucell qu'embolican es filats.)

—A Déu sian dadas. Si haguésses tengut un poquet de paciència l'haurias trobada més fresca y t'hauria fét més bon profit.

—¡T'ho pensas!

—La t'hauria dada na Magdalena, y amb copa de crestay.

—¿Creus tú per ventura qu'à s'aygo la fá bona ó dolenta es tassó ó s'escudella?

—No, foy. Però en cèrtas ocasions li dona milló gust sa má que la ofereix. ¡Y sas de na Magdalena que son tan blancas y tan finas!

—Sas téuas no'l se ténen enveja. Y maldament no fós axí. ¿Veus tú sa pell d'aquest ensellament? Mira si es ben

negra. Ydò jò la vaig baratá amb una blanca y bastant bona, y encara hey vaig afagí quatre duros.

—Ja sé que no plañs es doblés quant se tracta de alcansá lo que desitjas. Y si no qu'heu diga sa festa d'enguany.

—Allò va essé un picapunt, una fantasia de que me'n he penedit més de tres vegadas. Jò estava cègat. ¡Si fós ara! Me pareix que si En Geròni tengués coratje per arribá a sas tres unsas, el dexava plantat.

—¡Ola! Axò es una ofensa que fás a na Magdalena. Ella val més de tres unsas d'òr.

—Sas jòyas que dú en valen més de sis, y ella en val més de deu y més de vint, però si na Magdalena en val més de deu y més de vint coneg un altre atlòta qu'en val més de quaranta.

—¿Y ahont está enterrat aquest tresó?

—No molt lluný d'aquí. No hey ha un tir de passetja.

—Bòn cáspi. Però jò t'entreteng y tú frissas. Adiós.

—Si al manco haguésses dit ¡a reveure! T'assegur que may havia frissat ménos qu'ara.

—Si axí com t'en vas per amunt t'en venguésses per avall, te podrian creure.

—Si axí com vaig guañá sa dita, jò tregués sa rifa, t'assegur que tú heu creurias.

—¿Sa rifa? ¿Y tú qu'has près cap billet?

—Axò es lo que'm desespera. Donaria al acte cént duros per tenirhi un.

—¿Voldrias torná a baratá sa pell de s'ensellament y baratarla amb tanta pèrdua? ¡Jaume, Jaume! No t'en rigas d'una pòbre atlòta.

—Pòbre sia el dimòni d'ánimas. ¿Vòls una pròva cèrta de que no m'en rig?

—¿Quina?

—Ara m'en puig a Binifarrell, en devallá, d'aquí a una horeta y mitja, passaré per devant ca-téua, y siularé: trèu es cap a sa finestra y te diré: Tonineta, estig llibert de tot compromís amb na Magdalena.

—¡Oh! no, no, no. No vuy fé mal ters a una amiga.

—No l' hey farás, n'estig ben convensut. Ella no t' ho confessará may; però sas séuas òbras t' ho dirán.

—No, no vuy que la dexas.

—Ella m'haurá dextat à mí. En Geròni no hey es tornat pús, d'aquí à vuyt dias sentirás à di que tots dos festeljan. En Geròni no es de fóra vila.

—¡Jaume!

—Passat demá mumpare vendrá à demanartè, y si téng es téu s' d'aquí à quinze dias aniré à Ciutat y cap al Palau à trèure sa lletra, y à sa lletra no la trèuen per tenirla estojada dins sa caxa.

—¡Y tú qu'estavas tan gojós y tan ufa d'havè guañat sa subasta!

—Hey estiré molt més d'havè trèt sa rifa.—

Donats aquests antecedents es lector ja pòt preveure quinas foren sas conseqüèncias. Abans de Nadal na Tonineta, ja casada, s'en aná à viure à n'es Niarons, y no trobá que fós una possessió tant mal alegre y tant mal sana com dèya sa tia Coloma. May s'en penedi d'havè perdut es séus tres enamorats, ni En Jaume d'havè tudat sas setanta y pico de lliuras, qu'es cap y à la fi li havian proporcionat sa ventura de trèure una bona rifa sensa havè prèns billet.

ENRICH ROCH.

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

—

RONDAYA HISTÒRICA.

III.

Era en sa nit. Tot dormia: Sòls vetlava es *Miquelet* Que sempre devant se vèya S'ombra horrible des Marquès. Tots ets séus òssos croxían Dins bagues de ferro estrets; Ses popes li tremolavan Des trist recòrd baix des pès; Y sanch tocava ahontsevuya, Y tot heu vèya vermey.

P'es caragòl de sa torre De prònte sènt fosques vèus, Y dins sa presó s'en entran Dos hòmos, llavò altres tres, Y dos à's cap d'una estona, Fins que sèt varen essè. Tots, abossats amb ses capes, Enrevoltàren es prèns Muts, in mòvils, com si fossen Estátues de marmol fret; Y éll, estorat, los mirava Sense gosá mourersè Ni da des séu pit sortida A n'ets espèssos alens. Un, à la fi, des qu'havian Entrat, sa paraula prèn, Y desenvaynant s'espasa Diu en tò solemne y sèch: —*Miquelet!* tú que sa vida

D'es nòstro amich mos has prèns, Poset bé amb Déu, qu'amb sa téua Has de pagá sa que m déus.

—¡Jesús, Déu meu! ¿qui sou vòltros? ¡Sa méua vida! ¿Què deys?

—Qu'has de morí: presa un Crèdo!

—¡Perdó! ¡perdó! ¡No'm mateu!

¡Jò vatx fé lo que'm manavan!

—Vas à morí: ¡ajonayet!

—¡Señós, perdó per la Vèrge!

Ténch infants: son uns pobrets:

Teniu piedat d'aquells àngels

Y un esclau amb mí tendreu.

Vòltros sou molts y sou nòbles,

Jò un pòbre, y fermat me vèys,

Y me pèsan ses cadenes

Y no puch defensarmè.

—¡Has de morí, miserable!

—¡Jesús!... Y de rábi plens

Tots cauen demunt sa víctima,

Qu'amb sos séus plòrs no enterneix

Aquells còrs de dura ròca

Que sòls de sanch ténen sed.

Y aquest el toma y li péga,

Y aquell l'estira y l'empèny,

Y un l'atravessa amb s'espasa,

Y es puñal d'un altre rèb,

Fins qu'entre tots sèt el dexan

Espidat à sa pared.

¿Qui són, qui son aquests hòmos

Qu'amagats dins un desfrès,

Armats, es vespre, à les fosques,

Amb tal mistèri y secret

Tan gran empresa acometen

Cònta un qu'indèfens se veu?

S'història (y no sé s'història

D'hont s'ho trèu) ben à dret señy,

Sense escrúpols ni volteres,

Diu que n'hi havia un parey

Del hàbit de Calatrava,

Y còntes, y no sé que;

Però per més qu'axí heu digan

Es llibròts vèys, lo cèrt es

Qu'ets escrívans embrutàren

Molt de papé, y hey va havè

Declaracions, y procèssos

Qu'heu embolicàren ferm,

Y amb tot axò la justícia

No vá trèure rès en nèt.

Y per tota providència

Maná el Bisbe (ò per dí vé

Es qu'es Govèrn ocupava

Fins qu'el Bisbe Manjarrés,

Nombrat per aquesta Mitra

Vengués à posarlasè)

Que fós tancada sa Iglesia

Per tapá amb un negre vel

Aquell espantós delícte

Que dins ella fonch comès.

Vat'aquí, lectós curiosos,

Per quina causa va sè

Que l'añy de mil y siscentos

Xexanta ú, no hey va havè

P'el Còrpus de Sant Miquèl

Fèsta, processó, ni rès.

ALIQUID.

S' ESTEL AMB COUA.

—Madò Juana, ¿Heu vist axò que surt cada vespre à sa part de sa Tramuntana?

—Sí, fieta. Axò es una mala seña. Es un estèl amb cóua.

—¿Y que vòl dí un estèl amb cóua?

—Vees qu'ha de volè dí. Un estèl que dú cóua. Ja'n sentirem à contá de bones. O fam, ó guèrra, ó pèsta, ó mòrt de qualcú, ó terremòto, ó qui sab lo que serà. Còsa gròssa. No mos ne podem escapá.

—Jò no voldria que tornás sa cólera, ni qu'es morís es méu homo.

—Jò crech que serà més gròs es festé encara. Visquem y vorem còses.

—Voleu que vos diga que si per cada còsa d'aquestes qu'heu anomenades hagués de vení un estèl amb cóua, sempre hem veuriam mitja dotzena al ayre.

—Ydò sí. Maldament no'u cregues, axò pronostica còsa mala. Y sinó, vat'aquí es Vicari que t'ho podrà posá més en clá.

—Me diga, seño Vicari: ¿Quin mal anuncia aquest estèl amb cóua.

—¿Quin mal? No cap. Estau tranquilles y no vos trastorneu qu'aquesta còsa que veys no vòl dí rès de mal com supòsa la gent ignorant.

—Ydò mos cont qu'es axò que veym cada vespre.

—Vatx à dirvosshó perque sapiguen qualque còsa que no sabeu encara. Un estèl amb cóua es lo mateix qu'aquestes altres estrelles que veys cada vespre, ó sia un astre que corre per l'Univers molt enfóra de nòltros, com s'estèl de s'aua, y altres estèls gròssos y petits que veym cada vetlada. Sa diferència qu'hey ha entre es que ténen cóua y es que no'n ténen es qu'aquells fan sa vòlta més llargaruda y nòltros no més los veym quant passen pròp des Sòl.

Sa tèrra es un estèl molt consemblant à n'es de s'aua que dona vòlta redona à n'es Sòl amb so temps d'un any, axí com sa lluna dona vòlta à sa tèrra en pròp d'un mes. D'estèls com sa tèrra que vòltan es Sòl s'en conexian abans y fà poch temps no més que sèt y ara ja s'en conexan més de cent.

Ets estèls amb cóua ténen es nòm de *cometas* y ja s'en ténen ben coneguts quatre ó cinch, y saben ets *astrónomos* es camí que fan y es dia qu'han de torná passá per pròp de nòltros, però se creu que n'hi ha molts de cènts ó mils de *cometas* qu'encara no los han pogut estodiá ses séues passes. En el dia d'avuy s'estèl amb cóua qu'arriba, sia es que sia, es observat per tots es sábis y li estodian es camí que fá y amb un conta senzill saben quin temps li toca torná à vení.

Ja'n duan molts d'observats y alguns d'ells no tornarán fins d'aquí quatre mil ó més añs, de tan enfóra qu'han prèns sa volada. Uns d'aquests gròssos que varem veure fa quinze ó vint añs vengué es temps que l'esperavan y havia ja pròp de tres sitgles que s'en havia anat.

A l'hora d'ara es qui l'observan ja saben si aquest estèl ha vengut altra vegada à doná sustos à n'ets ignorants ó

si no havia estat may per aquí en temps nòstro ó d'ensá qu'hey ha memòria d'homos en el mon; y saben també quant li tòca tornà à vení ó si no tornará may pús per aquí, perque també n'hi ha d'aquests que son còm es forastés, que vénen, passen y s'en van per no tornà.

—Diuen qu'ha de passá pròp de sa terra y axò me té retgirada.

—No hey ha motiu per tant. Déu ja'u ha posat tot bé à lo d'aquest mon. No tengau pò de rès qu'encara que vengués dret à nòltros no crech que mos fés molt de mal. Reparau que no té bassó. Que lo que veys es una còsa còm un nigül un poch més clà à n'es cap però sense aquell brilló nèt d'ets altres estèls sòlids. Y axò mos dona à comprende que no es més qu'un ayre ó un gas que péssa molt poch, tal vegada manco qu'es nòstro ayre.

Lo més que podria succehí si vengués seria à n'es mèu poch entendre que quant aquest ayre se mesclás amb so nòstro se quedaria demunt y produhiria moviments dins sa nòstra atmòsfera, que podria essè molt bé qu'ocasionassen temporals y fins y tot si voleu que modificassen ets elements de la terra lo qual no sabem fins à ne quin punt seria perjudicial ó favorable à sa vida y salut de s'homo. Tal vegada es gasos que mos mesclaria serian més respirables qu'es que tenim ara. Axò Déu sòls heu sab y si al cás permet que succehesca qualque dia aquesta còsa no dupteu que será en benefici de sa séua creació, y fins y tot podrà essè en benefici nòstro. Per lo mateix estau tranquiles y que no vos fassa pò una còsa de tan poch pès ni passeu pena de lo que vulga pronosticà.

Pensau qu'hey ha gent tan ignorant que veu aquestes còses tan grans y tan sàbies del Univers y no creu qu'hey haja un Déu que les haja creades y dictat ses lleys de sabiduria que retjexan ets séus camins; y qu'axò es s'absurdo més gròs que puga cometre un homo.

—Gracies, señó Vicari, per lo molt que m'ha tranquilisada.

—Jò també les hi don. ¡Que m'agrada senti parlá d'aquestes còses!

PER D' AUBEÑA.

CONVERSES DE S' ESTEL.

(*Dues beates del Socós sempentetjades per s' escolá que tanca portes.*)

—Fieta, jò m'en vatx à ca-méua sense alsá ets uys per no veurel.

—¡Jesús! ¡María Santíssima glorio-sa d'els Desamparats! y s'añy de s'escòlera ja en sortí un abans d'entrodoyr-lo. ¿Y que té sa cóua molt llarga?

—Diuen qu'arriba de partdemunt el Temple fins partdevall La Soledat.

—¡Jesús!! ¡Y va tan pòca gent à n'es Jobileu!

(*Un estól d'atlòts sortint de nadd.*)

—Mira, jò vatx essè es primé que'l finá; sortí es dia qu'es *Monissipal* mos saupá sa ròba.

—Y diuen que *sennefica* renòu.

—¡Ca! lo que *sennefica* es fam; jò *heu som* sentit dí à un moliné des Moliná.

—Y mira, que la té ben llarga!

—Ell contrapassa es baños fins allà ahont jugam à la pilòta.

(*Un rötlo de paperistes de's que fan papé per mitx de ses Copiñes.*)

—¡Homo! he vist s'estèl amb una bòna trompa; es des més notables que haurem concedit. Sa trajectòria lluminosa té una longitud inmensa....

—¿A quant es vengut s'interió?

—A 25,67.

—¡Mirau qu'es molt, anuncia sa séua aparició amb tanta exactitut!

—¿Y ses *Colonials*?

—A 93,33.

—¿Vòltros que no l'heu vist?

—Mil des Banch d'Espanya y Mil del Nòrt....

(*Un Municipal y un Sereno.*)

—Veèm ara si mos pagarán, ara que entra s' Ajuntament nòu....

—Jo en tenia esperances... però aquest estèl amb cóua es capás de desbaratar-lòs sa *potranca*.

—¡Bastanta cóua duen es séus dèutes!

—Y vòltros el deveu veure bé tota sa nit....

—Jo d'ensá que mos dèuen tants de mesos, no hey vetx de cap bolla.

X.

XEREMIADES.

Recordam à n'es qui vulgan corre en es *Cós artístich y literari* que té señat sa Redacció des nòstro setmanari, que dia 20 d'aquest mes es es derré dia señalat per admetre ses composicions à ca'n Rotgé-Cadena de Cort-11, ahont los donarán es corresponents resguarts à fi de qu'ets autós premiats presentansè, després de publicats es lemes des séus respectius trabays, pугan presentarshi, y sense més cerimonies, à les sordes y *debo quot debo* pугan cobrá es dinés oferits.

Per si no recordau ses condicions de aqueix *Certámen*, es qui vulgan dirhi, pòren passá per dita Administració y los facilitarán es número ahont sortí anunciat.

**

Demá es sa diada en que la Ciutat celebra sa fèsta aniversari à n'es gran sábi mallorquí, mártir de Jesucrist, el Beato Ramon Lull. Altra témps es pòble de Ciutat y de la part forana li tenian més devoció y l'honravan axí còm se mereix un Gèni que doná tanta glòria à sa nòstra pátria. Avuy en dia son ben redepochs es qui s'en recòrdan d'èll, y sa funció se sòl fè amb pòca assistència y pòques cerimònies. ¡Y pretenim d'il·lustrats!

**

A sa font de na Xona s'aygo era bruta. Es veynats se quexáren ara fa dos mesos, y s' Ajuntament la fè paradá, en lloch de ferlè neta.

Vaja una casta de medicina. Es pitjò sa cura qu'es mal.

Desde llavònses aquells qui vòlen aygo han de corre à sa font d'es Teatro ó més enfòra.

¡Bòn estiu los vé demunt! Y si han d'esperá qu'estiga llèsta y *pagada* sa porteta nòva que diuen que fan per podé torná à beure aygo d'aquella font ja no será aquest estiu tot sòl qu'haurán de corre per aygo. Que los dexan emprá al manco s'aygo qu'hey ha, sia neta sia bruta.

Del mal el ménos.

**

Demanam à n'es Retgidó majó que pertenesca à sa Comissió de policia urinaria que fassi posá un embut encanonat su baix de sa casa número 33 des carré des Pelayres, pues hey ha parroquians que ténen per costum de dexarhi cada vespre qualque regalim qu'es llástima que se pèrdi.

¿Estam entèsos?

**

Diuen que ja han posat una banda de retxats de ferro à n'es jardí de sa Llònja. Qualque còsa hem lograt. Bé es vé que no més mos hi hem pégat cinch anys de tira. D'aquí altres tants es possible que hajin posat s'altre.

**

—Tiá, ¿y que vòl dí tombalè?

—Y ¿què sé jò, homo; per qu'ho dius?

—Perque tots es diaris cada dia parlan de sa tómbala y qu'un dóna gafets, s'altra petaques, s'altra botons, etc.

—Homo axò de tomba ó de tombá no sé que puga sè; lo qu'hey ha de veritat es qu'han de rifá totes aquestes còses que regalan, per pagá es gastos de ses Fires.

—Ydò, ¿y axò que no li diuen *Rifa*?

—Però, *hombre*, ¿no veus que si li haguessin dit *rifa* ningú hey posaria; y axò de *Tómbola* escrit amb llenguatge *macarrònic* fa més manjera?

—Ja'u vetx, homo; ja'u vetx; jò axí mateix fas contes de prende billets en arribá s'hora.

COVERBOS.

Una padrina y un nét anavan una vegada fent un viatge, ella qualcant demunt una pacient somera, y ells a peu.

Es nét qu'estava molt mal humorat per una passada que l'hi havian feta, per desengavatxarsè sa ràbia pegá garrotada demunt sas costellas de sa somera.

—¡Bárbaro! (cridá madò María, que axò havia nòm sa padrina.) ¿Quin mal t'ha fèt aquest pòbre animallet?

—¡Veyes! (digué es nét:) ets ases han nat perque los donin garròt.

—¡Ahont has après aqueixa bajenada? (digué sa padrina.) ¿Qui t'ha donat aquexes entrañes d'Herodes? No som capàs de dí quant compatesch aquests pòbres animals que sufrexau y no es pòren quexá.

—Sa vòstra compasió, padrina, (va dí En Geroni, qu'axò nomia) es còm sa capa blava del Cèl, que tot heu cubrex.

—Es, (digué sa padrina suspirant,) perque igualás a tots es mals d'aquest mon. Geròni, Déu ha posat sa compasió en es nòstros còrs, ha volgut que sa compasió sia una obligació, y mos fá per mèdi d'ella participá d'es mals d'ets altres per forsarnos a socorrerlos, per qu'has de sèbre que tots som germans.

—Sí, (digué En Geroni); però ets animals....

—Fiy méu, (seguí dihent sa bona dòna,) ses criatures humanes pòren esperá una recompensa per cada un d'es mals que pateixan. L'esperansa mos aguarda delitosa derrera es plòrs que mos trèu es doló. Però es pòbres animals no ténen més qu'es sofriment actual. Nòstros duym demunt ses nòstres espatles sa maldició deguda a n'es pecats d'es nòstros primers pares: però, ¿quin mal varen fé s'Adan y s'Eva de sa rassa d'ets ases?

—Per ventura, (digué En Geroni amollant una fòrta riayassa,) se menjären lo que quedá de sa poma.

* *

Hey havia una Iglesia amb una bella figura del Arcàngel Sant Miquèl que tenia molta devoció de part des poble.

Y succehia que sovint, sovint, li duyan ciris per prometèsses, y s'escolá los hi encenía just devant; pero ses beates, qu'amb més freqüència n'hi oferian, notàren que n'havé cremat es ciris fins a mitjan lloch los apagavan, y, ja en poren dí més. Una d'elles tan mateix, una vegada vetlá s'escolá y quant el vé qu'apagava es ciris molt poch temps després d'haverlos encésos, s'hi arramba de mal humó, y li diu:

—¡Ola! y ¿perquè los apagau tan aviat?

—¡Dona! ¿No veys que ja arriban a n'es peus de Sant Miquèl?

—¿Y axo que té que veure?

—¡Dona! que jo no vuy que cremin p'el Dimoni.

Y sa beata sa dá per convensuda. Pero lo cèrt era que s'escolá podia haverhí posat es canalòbres més alts de broch.....

¡No hey degué caure!

CORRESPONDENCIA.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

Esper que, per experiència d'ets altres marins y al mateix temps perque es fèt se sábiga, publicarà a n'es sèu periòdich lo que'm va succehí diumenge passat dia 26 de Juliy del present any.

Jo havia sortit a pescá amb mon pare que ja té prop de setanta anys y amb so méu nin de tretze anys y un nebot de sa mateixa edad es disapte 25 devés les nòu des dematí. Forem rumbó cap a sa punta de Calafiguera, voltàrem p'El Toro y mos entretenguerem pescant devant *Refenbeix* tota sa nit.

A sa sortida d'es sòl entrá una llevantada fòrta y execá una maró que no podia resistí de cap manera es nòstro botet de 24 pams. A fòrta de capotjá y de beure aygo poguerem agontarnos y prende redòs derrera es mateix cap de Calafiguera qu'allá hey havia bonansa de la tèrra.

Es vent còm més anava més fòrt era, fins que devés mitx dia ja no era agontadó. Nòstros perque a casa no tenguèssim ansi determinarem qu'ets dos atlòts s'en anàssen p'en tèrra amb un pòch de peix y desembarcarem y abandonarem es barco devés les dues, ben amarrat, per acompanyarlos y mostrarlos es camí, havent tengut qu'enfilarnos tots per una enclètxa d'aquell peñal roitx que fa la costa per aquella part.

Quant tornarem a n'es bot que serian les tres des decapvespre mos trobarem amb sa novedat de qu'havia desbalancat un peñal molt grós; de que ja no hey havia s'enclètxa per hont haviam pujat y no sabiam per quin punt baxá per torná a n'es barco.

A fòrta de cuydado, de perill de caure mòrts y de témps poguerem embarcarnos altre vegada y trobarem es bot envoltat de tròssos de peñal que li havian caygut casi fregant p'es quatre costats. Es vent anava de mançada y per pò de que un'altre peña no'm fés una còca de nòstros mos ferem enfora y preferirem esposarnos a ses ones altre vegada.

Sortirem a les sis, la mar era molt gròssa y aquell botet li servia de jugueta. Còm més va aná més mancé la mar fins qu'arribarem baix del Terreno qu'eran ja les onse des vespre.

Sòls per miracle me consider viu perqu'es perill va essé en doble y continuu. Perill de morí negats tot es dematí; perill de finí esclafats devés les dues, perill de pèrde es bot trossetjat per ses ròques y perill de trabucá a sa tornada cada vegada que viravan de bordo.

Sa Providència mos volgué mostrá la mòrt per distints forats, al mateix temps que mos ne gordava. Benehit sia Déu que no desampara ningú may qu'amb ell confia.

Gracies Señó Directó pe sa sèua amabilitat y man sempre a son servidor

PERE JOSEP FAR.

* *

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Pens, que pensaràs dechades.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cò.*
2. *En que té creu.*
3. *En que té seps.*

TRIÀNGUL.—1. *Clacell-Clacé-Clar-Clá-CL-C.*
2. *En que ténen cadenes.*

PREGUNTES.—1. *Còll de beata, restid de pòbre y llágrima de ciuda.*
2. *Perque an el Cèl no t'còlen.*
3. *Sa fosca.*

FUGA.....—1. *Val més essé pòbre de bens, que de parens.*

ENDEVINAYA.—*Es safrá.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un qui sab lo qu'es s'estèl amb cóua.*
Nòu.—*Una Nòcia sense mal de caps, y son marit ¡Pòbre Angelet!*

Sis:—*Metirrotxini.*
Y una no més:—*En Periquitos.*

GEROGLIFICH.

a I a

CAPIES ¡¡Viva el Rey!! EIFANOI

UN AMICH MEU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una figa flò a n'el Socós?
2. ¿Y una Iglesia a un barco?
3. ¿Y un campaná a una taula de carnicé?
4. ¿Y un farré a un campaná?

QUIDAM IGNARUS.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests picls amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, un llinatge mallorquí; sa 3.ª, lo que moltes vegades està el Cèl; sa 4.ª, dos números romans, y sa 5.ª, una lletra.

J. S.

PROBLEMA.

Estant un hòmo per a morí encarregá a n'es seus llys que posásen a sa sèua sepultura, lo siguent: «Aquí descansa un pare, a son costat un fiy, dos cuñats, el tio y es nabot, qu'apesá d'axò no compònen més que dues persones. A. E. R. I. P.»

¿Còm pòt essé possible?

COLAU CALIU.

FUGA DE CONSONANTS.

A..O ..E..A .A .O. U.

METIRROTXINI.

ENDEVINAYA.

Ni som Déu ni heu vuy essé,
Ni la Verge es mumare,
Y puch arribá a essé
Fiy de lo Etern Pare.

COLL BEDOCAT.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

2 JURIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.